

Naročnina za pol leta za Ameriko \$1.50.

Naročnina za celo leto za Ameriko \$2.50.

Za Evropo \$3.00.

List v obrambo sv. vere med ameriškimi Slovenci.

JUNE 15, 1922.

ŠTEV. (No.) 12.

LETO (VOL.) XIV.

M. Elizabeta:

VEČNA MOLITEV.

Zemlja utrujena lega k počitku,
tam iz daljave prišla je noč;
slavec izpel je večerne pozdrave,
kelihe strnil gaj je cvetoč.

Zlate Jestence nebo je prižgalo,
zvezd milijoni žarno bleste,
luna srebrna se vozi med njimi,
z lučjo obliva tihe gore.

Koga tu iščeš, ti nočna kraljica?
Komu pošiljaš sladek pozdrav?
Kdo je, ki zvezdno nebo mu prepeva?
Koga slavijo himne daljav?

V tajnem nemiru vzdrhte vajo zvezde,
nočni oficij moli nebo;
v zemljo, ki ziblje se v blaženih
luna upira jasno oko.

Jezusa iščejo zlata očesca,
njega, ki v noči zame bedi;
pred tabernakelj izliva se z neba
večna molitev tihe noči.

V šoli presv. Marijinega Srca.

H. B.

c) Marija je živo verovala.

Če govorimo o živi veri, mora biti tudi mrtva vera. In je tudi. Kate-
ra je mrtva, katera živa vera? Ka-
kor vse drugo, je tudi vera takrat
mrtva, kadar nima duše in živa, ka-
dar ima dušo. Duša vere je ljubezen.
Vera združena z ljubeznijo je živa,
vera ločena od ljubezni je mrtva.
Čim več ljubezni, tim živejša vera,
čim manj ljubezni, tim medlejša ve-
ra. Vera združena z ljubeznijo je
kakor telo združeno z dušo. Ločitev
duše od telesa je lahko nagla, kakor
pri nagli smrti, ali pa polagna, ka-
kor po daljši bolezni, izstradanju,
ostarelosti itd. Tudi ločitev duše
vere, to je ljubezni, je lahko nagla,
po roparju grehu, kateremu lahko
zapade tudi kristjan močne vere, ali
je pa polagna, ki jo povzroči krist-
jan s tem, da ne skrbi za dušo svoje
vere ampak jo izstrada. Vera raste
se jači in krepi z dobrimi deli, lepim
življenjem, hira in izhira z opušča-
njem dobrih del ter vnemarnim živ-
ljenjem.

Pogostokrat slišimo o tem ali o-
nem, da ga je samo življenje, o dru-
gem, da se zadnji ostanki življenja
bore smrtjo, o tretjem, da mu je ona
upihnila luč življenja. Nekaj podob-
nega je z nadnaravnim življenjem
po veri. Tega je samo versko živ-
ljenje. Živi iz vere, kakor pravi sv.
pismo. Vse gleda, vse dela v luči in
moči vere, ter z njo zaružene ljubez-
ni. Drugi životari v veri. Še spol-
njuje bistvene verske dolžnosti, a ni
pravega ognja, ni pravega navduše-
nja. Njegovo prvo vprašanje, ko se
kaj od njega zahteva, je: Ali je pod
smrtnim grehom zapovedano, oziro-
ma prepovedano? Če mu pravim,
da je, se s težkim srcem, bolj iz stra-
hu, kot iz ljubezni, uda, češ, če že mo-
ra tako biti, pa naj bo. Tretjega vera
je mrtva. Ni proti njej, ničesar ne
taji, o nobeni verski resnici ne dvo-
mi. Samo ne živi ne po veri, del ve-
re nima. Vera brez dobrih del je pa

prav tako mrtva, kakor telo brez du-
še, beremo v sv. pismu.

Rekel bi, da je Marija spadala mej
tiste, ki jih je bilo samo versko živ-
ljenje. Toda bojim se, da bi s tem
premalo povedal. Kajti s tem, kar
pravimo o navadnih zemljanih, ni-
koli ni zadosti izraženo to, kar pri-
stojna Mariji. Marije, ne smemo ni-
koli staviti v vrsto najvzornejših lju-
di, da, niti v vrsto največjih svetni-
kov, ker ona je kraljica vseh svetni-
kov. Ako pravimo, da je vzorne
kristjane, še bolj seveda svetnike,
samo življenje po veri, potem res ne
vemo, kaj naj rečemo o Marijinem
verskem življenju. Sicer je pa s tem,
če pravimo, da je kraljica vseh svet-
nikov že povedano, da je ona vse
svetnike glede žive vere visoko nad
krijlevala.

Ona je verovala v Boga in je ži-
vela v Bogu. O vseh nas je rečeno,
da se v Bogu gibljemo in smo, ker
je Bog povsod pričujoč. Toda ko-
liko je taci, ki bi se te resnice pri
vsakem koraku tudi zavedali? Še
svetniškim dušam se je včasih vsled
človeške slabosti skrila, kakor zvez-
da modrim. Mariji se ni nikoli. Ni
je bilo misli, še manj dejanja, v ce-
lem njenem življenju, ki bi se ju
morala sramovati, ju obžalovati.
Vsaka misel, vsako dejanje, je bilo
prej pred vsevidnim in vsevednim
Bogom kakor ob sođbi premišljeno
in pretehtano, predno je bilo rojeno.
Zato je bilo vse njeno dejanje in ne-
hanje vsekar v najlepšem skladu z
voljo božjo. Hodi pred menoj in bo-
di popolen, je rekel Gospod Abra-
hamu in po njem vsem človeškim o-
trokom. Milijoni so hodili pred njim,
tisoči so si prizadevali biti popolni,
stotine jih je res doseglo krščansko
popolnost. Toda tudi mej temi sled-
njimi ni nobenega, ki bi se na potu
ne bil nikoli spodtaknil. Ena edina
je, Marija-Brezamdežna.

Vsa ta natančnost v spolnjevanju
božje volje je bila sad njene najči-

stejše ljubezni do Boga. Ljubezen
do njega je bila edina gonilna sila
vsega njenega mišljenja, hotenja in
delovanja. Ona ni nikoli vprašala,
ali je zapovedano, ali ni zapovedano,
ali bo dobila za to kako plačilo, ali
ne. Taka vprašanja stavijo samo se-
be iščoše duše. Marija pa je iskala
v vsem samo Boga. Njemu dopasti
je bilo zanjo zadostno plačilo, spoz-
nano njegovo voljo spolniti zadost-
na zapoved. Pravičnemu postava ni
dana, pravi sv. pismo, najpravičnej-
ši potem še manj. Ljubezen ne poz-
na postav, pa vendar vse izpolni. Vse
v večjo čast božjo! to ji je edina po-
stava. Nihče na svetu, razun Boga-
človeka, je še ni tako natančno spol-
noval, kot Marija. Veliko je Bog
zahteval od nje, tako veliko, da se
po pravici imenuje Kraljica mučen-
cev. Pač zato, ker je veliko ljubila.
Po velikosti in moči ljubezni Bog
izvoljenim dušam nalaga križe. Ma-
riji je naložil za svojim najtežjega,
ker je bila njena ljubezen največja.
Kako ga je nosila do Kalvarije in še
čez, vemo. Nikoli ji ni bil pretežak,
ker je bila njena ljubezen močna kot
smrt.

Vera je nadnaravno solnce, ki člo-
veku razsvitljuje pot proti njegove-
mu večnemu cilju. A to solnce ne sve-
ti vsem enako, ne ogreva vseh ena-
ko, kakor naravno solnce ne. Mnogim
sveti in jih ogreva le z zimsko to-
plino. Zimsko solnce ne pozna rož,
razun ledenih na oknih. Njegovi
medli žarki nimajo moči, da bi jih
priklicali na dan. Prav tako tudi nad-
naravno solnce vere mnoge le z zim-
sko toplino ogreva, ki nima moči, da
bi vzbudilo nadnaravno življenje v
duši. V njej ni rož čednosti. To so
tiste duše, ki imajo sicer še vero, a
njih vera je mrtva, kakor je mrtva
zimsko narava. In koliko je taci.
Drugim sveti to solnce in jih ogreva
z jesensko toplino. Jesensko solnce
ima še nekaj moči. Zato tudi življe-
nje v naravi še ne zamre popolno-

ma. Bolj pokopališke so sicer jesenske rože, brez majskega vonjave, a vendar še prave sveže rože. Enako je v duši kristjana, ki mu sveti pojemajoče jesensko solnce vere. Tudi v njej je še življenje, je še cvetje, a ne pomladno. Tistega opojnega vonja, ki ga razširja pomladno cvetje in tistega življenja, ki ga diha maj. Ni. Nadnaravno življenje milosti umira, cvetlice čednosti druga za drugo žalostno povešajo svoje cvetne glavice in usihajo ker ni več zadostnega življenskega soka v njih. So pa tudi taki, ki jim solnce vere sveti z majsko močjo. V njih srcih vlada bohotno življenje, polno cvetja in vonja, kakor v razkošni majski naravi. To so svetniške duše, ki iz vere žive. Tako toplo majsko solnce vere pa ni sijalo v nobenem srcu, kakor v prečistem srcu Marijinem in tako pestrega majskega življenja, tako bogatega na cvetju in vonju vseh čednosti, še ni priklicalo v nobeni duši na dan, kakor v njeni.

Gospodovo priliko o deseterih devicah, peterih pametnih in petero nespametnih sv. očetje tako razlagajo, da petero pametnih, ki so šle s svetilkami in oljem ženinu naproti, pomeni take kristjane ki imajo svetilko vere in olje dobrih del, petero nespametnih, ki so imele samo sve-

tilke, brez zadostnega olja, pomeni one kristjane ki imajo vero, ne pa dobrih del vere. Marija ni bila samo ena izmed pametnih devic s svetilko vere in deli vere, ampak je bila Devica najmodrejša, ki ji je svetilka vere lepše svetila in je imela večjo zalogo olja dobrih del, kot vse deviške duše, ki so kedaj šle na Gospodovo ženitnino in zdaj hodijo za Jagnjetom ter pojejo pesem, ki jo drugi, ki nimajo lilij v rokah, ne znajo.

Iz vsega tega je jasno, da Marijina vera ni le imela duše, ampak, da je imela izmed vseh, ki so in bodo kedaj Boga gledali v luči vere, najlepšo dušo ljubezni. Po meri milosti Bog odmerja ljubezen. Po ljubezni se meri globokost in življenje vere. Marija je bila polna milosti, zato polna ljubezni, ker pa polna ljubezni tudi polna žive vere.

Kaj je pa z našo vero? Ali je živa, ali le životari, ali je mrtva, ali je morda sploh nimamo več? Ali nam nadnaravno solnce vere sveti z mlado majsko, ali pojemajoče jesensko, ali onemoglo zimsko močjo, ali nam ni morda popolnoma mrknilo? Ah, veliko jih je mej nami, ki jim je srce popolnoma zastalo za Boga. Niti ne verujejo več vanj, tim manj, da bi ga ljubili. Da, naravnost sovražijo ga.

Zopet pri Materi.

H. B.

(Dalje.)

Da Jamnikov Frank malo za Mary gleda, je bila v mladem svetu znana stvar. Tudi Mary mu je nehote več pozornosti obračala, kakor drugim, dasi o kakem pravem ljubavnem razmerju še ni bilo mogoče govoriti. To je gotovo, da ni bilo več celo njene srce v stari domovini, ampak jo je vedno, kadar je mislila na vrnitev, neka skrivnostna moč malo nazaj vlekla. To pa timbolj, čimdelj je bila v naselbini. V začetku sama ni prav vedela, ali je to res on, ali zasilno sprijaznjenje z novo domo-

vino, katere se ji ni bilo mogoče tako hitro otresti. Ker ji je njegova podoba vedno pogosteje stopala pred oči in se ji je zdela vedno bolj prikupljiva, si je morala polagoma priznati, da ima njeno srce dva tekmeča: domovino in Jamnikovega Franka, če ne celo: Jamnikovega Franka in . . . domovino.

A dasi ji je bila prva misel nanj vedno slajša, se je je vsakokrat ne malo ustrašila, kadar jo je do konca izpeljala. Kot še čisto starokrajsko dekle, ni mislila na kako znanje za

Veliko je tacih, ki sicer še verujejo, a njih vera je zimsko solnce, brez gorkih žarkov ljubezni, brez življenja. Ne manjka tacih, ki v veri le životarijo, ki jih obseva le pojemajoče jesensko nadnaravno solnce vere in jim bo še to kmalu popolnoma oledenelo. Seve, da se dobe tudi taki, ki jim sveti toplo majsko solnce vere, polno majskega življenja. Toda redki so, v primeri s številom kristjanov prerediti. Kar je sv. Alfonz Ligvorij rekel o svojem času, velja še bolj o današnjem. Dejal je: Stari modrijan Dijogen je podnevi z lučjo iskal človeka, ki bi bil vreden tega imena. Bog danes mej milijoni vernih išče kristjana, ki bi v polni meri zaslužil to ime. Toda le malo jih najde, ki bi imeli dela vere. Večina se zadovolji z imenom. A kaj pomaga samo ime? Kaj pomaga samo mrtva vera? Vero dela samo ljubezen koristno, tako sv. Avguštín, pač je vera lahko brez ljubezni, a nič ne koristi. In na drugem mestu pravi isti: Samo po ljubezni se ločijo otroci božji od otrok satana. Mrtvo vero imajo tudi hudiči, pravi sv. pismo samo. Ker tedaj hodimo mej kupi verskih mrličev in je velika nevarnost, da ne okužijo še nas, hitimo v Marijino šolo se učiti, kaj se pravi živo verovati.

razvedrilo, kakor je v Ameriki v navadi, ampak samo na tako, ki bi bilo bližnja priprava na trajno zakonsko zvezo. In ravno te misli se je vsakokrat ustrašila. Njega naj vzame, ki ga nikoli ne vidi v cerkvi? Socialista, ki ima za njeno versko prepričanje le posmeh in zaničevanje? Ob njegovih strani naj bo srečna? Ni upati, ji je dejalo verno srce in postalo potrto. Vera in mlada ljubezen ste trčili skupaj in se spopadli za prvenstvo. Še je bila njena vera tako močna, da je po resnem prevdar-

ku odločno sklenila: Ne tacega ne vzamem!

Ko ji je Frank nekega nedeljskega popoldneva zaupno povedal, da si jo je izvolil za družico življenja in jo prosil naj mu ponudbe nikar ne odbije, mu je ta sklep naravnost razodela. Pričakoval je kaj tacega in se že naprej pripravil na odgovor. Kaj hočeš, se je zagovarjal, mlad človek je tak, kakoršna je družba. Dobre nisem imel kar sem tukaj, brez nje biti ne morem. Če človek cel tečen trdo dela, si zlasti ob nedeljah želi razvedrila. Kje sem ga hotel iskati, kakor v družbi, kakoršna mi je bila na razpolago. Tako sem se polagoma res odtujil cerkvi in nekako podivjal. A ko se človek oženi, zopet bolj k pameti pride. Upam da bo tudi mene pamet srečala, posebno če bom tako pametno in modro ženo dobil, kot si ti.

Mary je bil ta zagovor všeč, ne toliko radi tega, ker se je tako pohvalno o njej izrazil, temveč veliko bolj zato, ker je priznal, da ni, kakor bi moral biti in izrazil voljo, da bo zanaprej drugače. Glej, glej si je sama sebi dejala, saj ni tako sprijen, morda bi se dalo iz njega res še kaj narediti, če bi prišel v prave roke. Vendar mu pa ni hotela očitno pokazati, da jo je s svojim priznanjem in pohvalo kaj razorožil. Toliko mu je pa dala vedeti, da nima nič drugega proti njemu, nasprotno, da bi mu bila takoj pripravljena podati roko, ko bi ji njegovo versko prepričanje in življenje dajalo boljše poročstvo za prihodnost.

Razumel jo je. Od tiste nedelje je bil vidno boljši. Začel je zahajati v cerkev in tudi sicer ni bil tako surrov, kakor drugi, ki so se shajali v hiši njenega svaka. Nihče ni bil tega bolj vesel, kot Mary. (Zdaj mu je tudi ona začela obračati več pozornosti, iz katere se je kmalu razvila prava zaljubljenost, ki dekletom navadno vzame vso razsodnost in jih tako zaslepi, da so nedostopne za vse, še tako blagohotne opomine, tudi lastnih mater, o katerih vendar ne morejo dvomiti, da jim le dobro hočejo. V tem stanju ne vidi, noče vi-

deti na svojem izvoljencu nobenega madeža, nobene napake. Če so te le preočitne, jih zna tako ljubeče pokriti, tako spretno izgovoriti, da je navadno škoda vsake besede, ji kaj dopovedati . . .

Naša Mary ni delala v tem nikake izjeme. Ljubezen ji je popolnoma spodrinila misel na vrnitev v staro domovino. Tudi na obljubo, da bo šla takoj drugam, če v verskem oziru ne bo zanjo, je čisto pozabila. Sicer pa tudi ni nikogar imela, ki bi ji bil v tem usodnem času ljubeznivo povedal: Dekle pamet rabi, ker zdaj gre za celo zemsko in morda še večno življenje! Včasih se je oglašil neki notranji glas, ki ji je dejal: Mary, ali veš, če je njegovo poplavljanje res čisto zlato? In če ni, moreš li upravičeno upati, da boš srečna z njim? Da boš mogla ostati zvesta svoji veri, zvesta Mariji, kakor si obljubila? Toda zaljubljeno srce je hitro potlačilo ta svareči glas, če ne z drugim, z upanjem, da ga bo kot žena res temeljito spreobrnila.

Neke nedelje je šlo po mali naselbini od ust do ust, da sta bila Frank Jamnik in Mary Poljanec enkrat za trikrat, kakor je zdaj že čisto v navadi, oklicana. Taki, ki so mislili samo na to, da se bo naselbina zopet enkrat dobro imela na svatbi, so bili veseli. Tisti pa, ki so gledali na to, kako bosta kaj skupaj šla, ko mine svatovska godba, so malo z glavami zmajevali. Dobri, verni naseljenci, so Mary, ki so jo poznali kot pošteno, verno dekle, naravnost pomilovali. Še ne pozna Jamnikovega Franka, so si šepetali, je preveč neumna nanj, da bi ga mogla spoznati. Njegovega navideznega spreobrnenja, s katerim jo je preslepil, bo kmalu konec, ko jo od altarja pripelje. Se bo tak zagrizen rječkar kar čez noč spreobrnil ja! Ko gre za dekle, marsikateri pobožen postane, ako vidi, da mu drugače ne da roke. Mary se bo še prav britko kesala, da ga je kedaj spoznala. Tako in podobno se je slišalo mej dobriimi, vernimi rojaki, kolikor jih je bilo.

Njih slutnje so se žalibog le prekmalu uresničile. Prve mesece jima

je še precej dobro šlo skupaj. Mary se je že zibala v sladkem upanju, da bo moža polagoma popolnoma obrnila. Tudi njegovi rdeči prijatelji so se že bali, da ga bo iztrgala iz njihove vrste. Da to preprečijo in ga znova priklenejo nase, so ga po dobro premišljenem načrtu z združenimi močmi naskočili. Kjer ga je kedo dobil, se je obregnil vanj. Zlasti ob nedeljah so imeli ob potu v cerkev po vseh ogljih nastavljenе svoje priganjače, ki so se mu posmehovali in se norčevali iz njega, da je iz fanta mesto mož otrok postal, ki se úrži krila svoje žene in kakor psiček hodi za njo, kamor ona hoče.

Frank pa ni bil eden izmed tistih, ki bi bil imel toliko poguma, da bi bil te nadležne kučke pošteno ogrizel in si tako ogladil pot v cerkev. Deloma je bilo še preveč fantovsko lahkomišljenega v njem, posebno tistega, fantom lastnega ponosa, ki je pripravljen vse storiti, oziroma opustiti, če mu kdo pravi: Bomo videli, če si res kaj fanta, kakor se bahaš. Deloma je bilo pa njegovo spreobrnenje res le zunanje, radi žene. Zato se ni čuditi, da ga kmalu zopet ni bilo videti v cerkvi, tim pogostej pa v socialističnih klubovih prostorih in pri njih zasebnih sestankih. Mary ga je prosila in rotila, naj bo pameten, mu tudi očitala, da jo je besedo snedel, ki ji jo je dal, predno ga je vzela. Vse zastonj.

Drugače sta prva leta še precej dobro vozila. Če že sam ni maral za cerkev, vsaj njej ni branil hoditi v njo. Seveda bi bil rajši, da bi se bila po njem vrgla, ker je čutil, da ju nenotno versko prepričanje bolj razdvaja kot družji. Obenem mu je bila pa ona s svojim verskim življenjem neprestana živa očitajoča vest. Kadar jo je videl, da je kak križ naredila, ali se v nedeljo spravljala v cerkev, vedno ga je nekaj zbadlo in mu očitalo: Izdajica, tudi ti si nekdanj rad molil in v cerkev hodil, kakor so te rajna mati učili. Ko si jim podal roko v slovo, si jim slovesno obljubil, da se boš tega tudi v tujini držal, šele potem so te nekoliko potolaženi odpustili. In zdaj? Kaj je

s tvojo obljubo? Kaj je s tvojo vero? Materi dano besedo si prelomil, njh dedščino si zapravlil. Kaj bi danes počeli, ko bi vedeli, kam si zašel. Srce bi jim počilo žalosti.

Taki in podobni očitki Franku seveda niso dobro deli. Vedno je bil v takih slučajih nekam nervozen in nataknen. Poleg tega so ga še njegovi strankarski tovariši neprestano zbadali, da ni polnokrvn socialist, ker take vraže v svoji hiši trpi. Če je res glava družine, mora skrbeti, da bo vsa rdeča. Ako v svoji hiši ne more uveljaviti socialistične ideje, kako jo bo mej drugimi. To satansko šuntanje pri Franku ni ostalo brez odmeva. Njegova tiha nejevolja ob nedeljah, ko se je Mary napravljala

v cerkev, je sčasoma prešla v godrnjanje, kletev in druge burne nastope. Posebno še, odkar nista bila več sama, ampak jima je Bog podaril krepkega Frakija. Človek bi mislil, da bo on na novo utrdil mejsebojno vez ljubezni, ki je jela popuščati. A ni bilo tako. Že ob krstu je imel oče sitnosti, ker mu je bila cerkev deveta briga, timmanj, da bi kaj prispeval zanjo. Tistih par tolarjev, ki jih je Father ob tej priliki zahteval za cerkev, je sicer plačal, a njegovo sovraštvo do cerkve se je potrojilo. Kedar ga je ona v nedeljo zjutraj prosila, naj malo popazi na otroka, da bo mogla k maši, se je vsula gosta toča na farje in cerkev in njo, ki je še tako neumna, da se jih drži

in jim nosi njegove težko prislužene cente.

Kaj je hotela, doma je ostala pri otroku. Večkrat mu je kar zamaknjena zrla v njegov speči angeljski obrazek in s tresočim glasom šepetala: Otrok moj, kaj bo s teboj? Naj tudi jaz vse storim, kar krščanska mati storiti more, da bi bil dober, kaj pomaga, če bo pa ata vse sproti podrl, kar bom jaz sezidala. Kar ne bo on uničil bo storila šola. Kje morem upati, da bi te poslal v katoliško šolo, kjer bi dobre sestre nadaljevale moje delo. Pri takih grenkih mislih je padla čezenj, kakor bi ga hotela obvarovati pravkar preteče nevarnosti in solze so močile dvoje lic.

Peš iz Zagreba v Lurd.

Very Rev. Ant. Žlogar.

Mesečnik "Lourdes-Rosen", je 1. 1908. prinesel kratko poročilo, da je neka preprosta hrvatska ženica peš romala iz Zagreba v Lurd. Ta vest se je nekemu B. zdela tako neverjetna, da je uredništvu pisal, da kaj takega ne verjame, dokler mu z natančnejšimi podtaksi ne dokaže resničnosti te vesti. Uredništvo je temu nevernemu Tomažu v resnici postreglo. Sklicalo se je na izvorno poročilo v "Voix des Lourdes (Lurški glas) Dotični poročevavec je romarico sam videl in z njo govoril, ter na podlagi njenega pripovedovanja sestavil poročilo.

Ime romarice je Dora Lontac. V katerem kraju Hrvatske je bila rojena, poročevavec ne pove in ne vemo mi. Bila je vdova. Nobenega svojih najožjih sorodnikov ni imela več na svetu. Mož in desetero otrok, šest fantkov in štiri deklice, vse ji je pomrlo. Ko je Lurd zaslovel kot največja Marijina božja pot novejšega časa, tako piše francozki poročevavec, se je pri vernem zagrebškem prebivavstvu, v katol. Avstriji, pojavila močna, skrivnostipolna privlačna sila za Lurd. Več ko enkrat se je videlo te utrjene Hrvatke, posamezno in v gručah, peš ro-

mati v Lurd. Nobena težava jim ni bila prevelika, samo da so zadostili svojemu srčnemu hrepenenju.

Tudi našo Doro Tontac je objelo to hrepenenje. Dolgo je prevdarjala v svojem vere polnem srcu, kako bi mogla tej svoji srčni želji zadostiti. V zgodnjem poletju 1. 1908. je dozorel v njej sklep, da hoče peš k svoji Lurški materi. V resnici je bil ta sklep skrajno drzen, ker ženica je bila že v svojem 85. letu, majhna, suha, torej na videz vse prej, kot za tako pot. Toča z njenega nagubanega obraza in še vedno svitlih oči, je sijala nenavadna energija, ki jo je ljubezen do Marije še bolj podžigala. Razuntega jo je nekaj družega gnalo na to romarsko pot, kar pa ni hotela nikomur natančno razodeti. Le to je povedala, da je sklenila posvetiti svoja zadnja leta veliki spravnici daritvi za svoje drage pokojne.

Dne 26. junija 1908. se je izročila božji previdnosti in Marijinemu varstvu in odpotovala iz Zagreba in šele 22. oktobra istega leta je srečno dospela v Lurd. Kaj je vse na svoji dolgi pešpoti doživela nam ni znano. Morda je kak hrvatski list v

tistih letih obširneje popisal njeno zanimivo romanje. Mi vemo le to, kar je povedala poročevavcu Lurškega glasu. Potovala je skozi gornjo Italijo in južno Francijo. Hrano, prenočišče in kar je še potrebovala, si je sproti prosila pri dobrih ljudeh. In kakor je priznala, je Bog noben dan ni zapustil. Povsod, koder je hodila, je našla dobre ljudi, ki so jo vzeli pod streho in ji postregli. Bolna ni bila nobenkrat in opešala ni niti za eno uro.

V Lurdú jo je vzela k sebi dobra katoliška družina na Bagner cesti. Takoj je začela devetdnevnicu na čast Lurški Gospej in jo z veliko notranjo srečo in gorečnostjo opravljala. Tu jo je poročevavec imenovanega glasila obiskal in poizvedoval, kako in kaj je z njo. Mej drugim mu je tudi povedala, da namerala po isti poti kakor je prišla zopet peš nazaj v Zagreb. Ko se bo tam malo odpočila hoče pa nastopiti peš romanje v Jeruzalem.

Je-li se je srečno vrnila nazaj v Zagreb in res poskušala še peš v Jeruzalem, pisec teh vrstic ni znano. Najbrž je že prej dozorela za nebeški Jeruzalem.

LILIJA IZ RAJA.

K.

Veselo razpoloženje je vladalo prve ženitvanjske dni. Kakor je ob takih prilikah že navada, so svatje dajali duška svojem veselju tudi s tem, da so novoporočencema želeli kar največ jasnih lepih dni zakonskega življenja. Seveda niso pozabili na željo, ki je bila pri Judih najmočnejši duhovni nagib za zakon in je stala v ospredju želja vseh novoporočencev, to je želja, da bi iz novoporočenega para pognala obljubljeni mladika-Mesija.

Drugi dan popolne je bilo, ko so svatje opazili v daljavi po cesti, ki je vodila mimo hiše, prihajati več jezdecev. Pozornost vseh je bila toliko večja, ko so opazili, da so vsi prihajali na konjih, kar je bilo nekaj izvanrednega za tedanje čase. Samo najbogatejši ljudje so mogli potovati na konjih. Vsi drugi so se morali zadovoljiti z osli ali z velbloči. Na iskrih konjih so se tujci bližali v hitrem galopu hiši. Med svati je zavladovala naenkrat radovednost, kdo bi bili ti jezdec. Vsi so vstali s svojih sedežev in prišli k ograji vrta pred hišo in gledali.

"Kdo bi to bil?" vpraševali so se med seboj.

"Bogati ljudje morajo to biti!" je menila mati ženina. "Poglejte, kako se sveti v solčnih žarkih zlata oprava konj!"

"Da, zelo bogati morajo biti!" pravi drugi, "kajti pogledajte, kako krasni so konji, katere jezdi?"

V tem so bili že tako blizu, da so

gostje lahko razločili nekoliko natančnejše, koliko jih je.

"Najmanj trideset jih je!" meni ženin.

"Da, nekako toliko jih bo."

"Rimljani so!" meni tretji.

"Da, najbrže bodo to Rimljani!" pritrújajo drugi.

V tem so prišli že prav blizu.

Ne daleč od hiše so se vstavili.

Spredej pred trumo je prijezdil na čilem konju mlad, krasen človek.

Obleka, obraz, vse ga je takoj izdajalo, da je Rimljan, tujec. Poleg njega je jezdila na enako krasnem in bogato okrašenem konju lepa mlada ženska, vsa v zlatu in srebru in dragih kamenjih. Njena obleka je bila vsa iz svile in okrašena z dragimi kamenji in zlatimi čipkami.

Vse navzoče ženske so jo občudovali.

V tem skoči s konja mladi človek in se približa vhodu na vrt.

Po navadi dežele stopil je takoj ženin izmed svatov k vratom in pozdravil prišleca po židovski šegi.

Tujec je uljudno ozdravil.

"Ženitnina? Kaj?"

"Da!" je odgovoril ženin in se nalahno nasmehnil.

"Potem, daj, da ti častitam in izrazim svoja srčna vošila!"

"Hvala!" je odgovoril ženin mirno in peljal tujca pred starešino, kakor je bila navada in mu ga predstavljal.

"Utrujeni in žejni potniki smo", je dejal tujec starešini. "Tudi naša

živina je žejna. Prosimo nekoliko krepila!"

Gostoljubnost je zahtevala, da niso smeli pri taki priliki nobenega tujca odsloviti ne da bi ga preje pogostili. Da, veljalo je še za dobro znamenje posebne sreče, ako je med ženitnino prišlo mimo veliko tujev, katere so mogli pogostiti in jim skazati gostoljubnost.

Starešina je premočil prišleca takoj od nog do glave. Pozdravil ga je sicer uljudno, vendar nekoliko mrzlo, ker je po obleki spoznal, da je ta tujec sovraženi Rimljan. Mladi človek je res bil oblečen v krasno patricijsko togo, kar je pričalo njegov plemeniti stan in njegovo visoko državno službo. Tudi je nastopal tako dostojanstveno in tako odločno, da si starešina ni upal mnogo izpraševati. Najraje bi ga bil sicer zavrnil. Vendar ni si upal. Prepovedovala mu je stara šega naroda in pa tudi nastop tujca samega.

"Ti in tvoji spremljevalci ste nam dobro došli pod našimi šotori", mu pravi.

"Hvala lepa!" odgovori tujec, se lahko pokloni starešinu, odide ven na cesto, zajaha zopet svojega konja in zdirja proti ostalim, ki so čakali nekoliko preč, da jim sporoči, da so dobro došli v tej hiši.

Magdalena, tako je bilo ime ženski, ki je jezdila dragocenega konja ob strani tega plemenitega tujca, ga je pričakovala nepotrpežljivo.

"Videla boš Jezusa iz Nazareta!"

ji je rekel, predno je kaj drugega povedal.

Na obrazu ženske se je bralo vidno razburjenje.

"Ali si gotov, da je na ženitni?" ga je vprašala in uprla vanj velike črne oči.

"Da, gotov sem! Že prej sem zvedel, da je tukaj že od začetka ženitnine. Zato sem te pripeljal sem, da ga vidiš, po katerem tako čudno hrepeniš. Pojdi! Povabili so nas vse!"

Magdalena je prebledela. Vidna zadrega se ji je brala na obrazu, tako da je še mladega moža spravila v nervoznost. Ljubil je mlado lepo žensko zato mu ni ušlo to razburjenje.

Magdalena je stopila s konja, pri čemur ji je pomagal mladi mož. Nato da znamenje še spremljevalcem, da so poskakali z živinčet. Bila je slikovita skupina oblek, ko so vsi stopil raz konj, se razvrstili in šli na vrt. Magdalena je šla spredaj skupaj s Servilijem, tako je bilo ime mladeniču. Njena krasna bogata obleka je vzbujala pozornost pri vseh navzočih, da so jo strme občudovali. Bila je v resnici krasna prikazen. Po celem telesu se je tresla, ko je stopila pred starešino in ga pozdravila.

"Mir s teboj!" je rekla in se mu nalahko priklonila z glavo.

"In s teboj!" je odgovoril starešina spoštljivo in takoj vstal ter odkazal novodošlima gostoma častna mesta prav blizu ženina in neveste.

Navzoča dekleta so ju pa takoj obstopila in jima stregla. Predno sta se pa vsedla sta se po židovski šegi očiščevanja umila.

Magdalena se je prijazno smehljala dekletom in jih večkrat s kako opazko pohvalila, kar so molče sprejemala. Vendar se ji je videlo, da je jako razburjena v svoji notranjosti. Takoj za vsakim smehljanjem in vsako opazko se je njen lepi obraz zresnil in njene oči so nemirno šle med navzočimi od osebe do osebe, kakor bi nekoga iskala.

"Le po kaj sem prišla sem?" si je mislila in želela si je, da bi ne bila tukaj. Vendar se je ta neodločnost naenkrat spremenila v krepko odločnost, ki se je jasno pokazala v potezah njenega obraza.

"Sedaj sem tukaj! Prišla sem in ostala bom tukaj!" si je mislila.

Sleđnjči je opazila Jezusa. Bil je na drugem koncu vrta sredi med mladeniči, s katerimi je bil v živahnem pogovoru. Jezus je ravno govoril z Janezom, ko ga je Magdalena opazila. Videlo se je mladeničem in celi družbi, da jim je novodošla družba jako neljuba in da jim je skalila vse njih dosedanje prisrčno veselje, s katero so proslavljali slavnost. Zato se niso veliko ozirali proti kraju, kjer sta bila novodošla tuja gosta. Tako tudi Janez ni mislil na nič drugega, kakor na pogovor, katerega je imel prav kar z Jezusom.

Vse to pa je bilo uzrok, da ni nihče opazil velike zadrege, katera se

je brala na obrazu ženina in neveste. Večkrat sta strnila skupaj glavi in si nekaj šepetala ter zmajevala z glavo. Poklicala sta tudi razne strežnike drugega za drugim. Vsakemu sta nekaj pošepetala in vsaki je odhitel v hišo. Vsak se je pa vrnil čez nekoliko časa nazaj, pošepetal nekaj ženinu in nevesti in potem počasi odšel. Ženin in nevesta sta pa postajala vedno bolj razburjena in bolj resna. Vendar nihče navzočih vsega tega v splošnem razburjenju ni zapazil.

Magdalena in njen spremljevalec sta se v tem umila in se vsedla za mizo. Dolžnost ženina in neveste bi bila sedaj, da bi s čašo vina pozdravila novodošle goste ter jim vošila običajni "dobrodošli!" Toda ne ženin, ne nevesta se nista zganila. Zamisljeno sta sedela, kakor bi iskala pota, kako bi se rešila neke velike zadrege, v kateri sta očitno bila. Jezus je na drugem koncu dalje govoril z mladeniči kakor bi ničesar ne bilo.

V tem se pa dvigne neka žena iz za mize, kjer so sedele sorodnice in prijateljice novoporočencev in po tiho govorile o raznih stvareh. Vendar je bilo očitno, da se vrši ves njihov pogovor največ o novodošlih gostih, kajti od časa do časa so se ozirale sedaj na Magdaleno in spremljevalca pri prvih mizah, sedaj na ostale tujce, ki so še vedno stali ne daleč od vhoda in čakali, da jih bodo povabili, naj tudi oni sedejo.

TVOJ NEDELJSKI TOVARIS

Pisane od J. C. Smoley.

DRUGA NEDELJA PO BINKOŠTIH.

Neki človek je napravil veliko večerjo in jih je veliko povabil. — Luk. 14, 16.

Veste, o kateri večerji govori božji Odrešenik v današnjem evangeliju? Sv. maša je to, k kateri nas vabi zvon vsaki dan, pri kateri biti ob nedeljah in zapovedanih praznikih je naša dolžnost pod smrtnim grehom. Ni pa to težka dolžnost, kajti sv. maša je v resnici velika večerja, pri kateri gostje uživajo božje darove. **In kateri so ti darovi sv. maše, vam pokažem danes.**

* * *

Prvi dar božji, ki se nam ponuja z oltarja pri sv. maši, je **odpuščanje grehov**. Pomislite, kaj se je godilo na Kalvariji, ko je Kristus umiral. On je daroval takrat prvo sv. mašo na krvav način. Pri tej maši je bila navzočna le peščica ljudi, Devica Marija, sv. Janez, sv. Marija Magdalena. Stokrat več pa je bilo teh, ki so prišli na Kalvarijo le iz radovednosti, ki so brezbrizno zijali, kako pribijajo Kristusa na križ, kako Kristus umira. Zijali so kakor v kakem gedališču, dokler ni Kristus dokončal svoje daritve, nagnil glavo in umrl. Umrl ni samo za dobre, ampak tudi za brezbožne, za te, ki niso imeli vere, vsem je zadobil odpuščanje grehov. Sv. evangelist Lukež piše (23, 48.): "In vsa množica onih, ki so bili ob enem navzočni pri tem prizoru in so videli, kar se je godilo, **so trkali na svoje prsi in se vračali.**"

Vidite, to je bil učinek prve sv. maše. Mnogi od teh, ki so bili navzočni, so obžalovali svoje grehe in grehi so jim bili odpuščeni. In ravno to se dogaja pri vsaki sv. maši. Kakor da bi Kristus znova vsak dan umiral na oltarju, da bi potolažil ne-

beškega Očeta radi naših grehov. Človeško srce je, rekel bi, obdano z ledom. In kako se bo ta led najljubše raztopil? Ako ga postavite na solnce, in to solnce je Jezus Kristus, kakor ga imenuje sv. Lukež (1, 78): "solnce od vzhoda." Prijatelj moj, vzemi to svoje srce, obdano od leda, in prinesi je vsaj ob nedeljah v cerkev k božjemu solncu, in jaz ti obljubim, da se bo ta led pričel tajati, dokler ne bo prišel čas, da bo izginil popolnoma, dokler se ti ne boš spravil z Bogom. Še le v večnosti boš videl, kako velike koristi je bila za te sv. maša; morda bi bil umrl v nespokornosti, ko bi ne bil hodil redno k sv. maši; tako imaš pa vsaj upanje na srečno smrt, na odpuščanje grehov, če vestno hodiš k službi božji. Razumete sedaj, zakaj cerkev tako strogo zahteva in ukazuje, da moramo ob nedeljah in praznikih s spošobno pobožnostjo biti pri sv. maši?

Drug krasen dar, ki je na oltarju, je **odpuščanje božjih kazni**. Prijatelji moji, nobene božje resnice tako lahko ne pozabimo kakor te, da je Bog neskončno pravičen, da noben greh ne bo ostal brez kazni. Pomislite le na Lotovo ženo! Ob jutranji zarji že hiti vsa družina iz Sodome. Angel jim je ukazal, da naj se nikdo ne ozira nazaj. Ko je pa začelo mesto goreti in je bilo slišati iz njega jok in plač, ni se mogla Lotova žena več upirati radovednosti in se je ozrla nazaj. Človek bi mislil, da Bog na tako malenkost ne bo mislil, ko je imel vendar toliko dela s kaznovanjem brezbožnih Sodomitčanov. Sv. očetje pravijo, da je bila ženina radovednost le majhen greh. In glejte, kako je Bog kaznoval ta mali greh: Lotova žena je na mestu umrla in se spremenila v solnat steber.

Bog ne pusti nobenega greha brez

kazni. Vstrašili bi se mi, ko bi nam angel nekega dne prinesel knjigo iz neba in bi mi tam čitali, kaj vse nas čaka, kake kazni tu na svetu, kake tam v večnosti. Morda si kdo misli: Pojdem k spovedi, Bog mi bo vse odpustil, pa bo vse dobro. Ne, prijatelj moj, Bog ti bo odpustil grehe, odpustil ti bo peklo, če si ga zaslužil, kazni ti pa ne bo odpustil vsaj vseh ne, te čakajo, tem nikakor ne odideš, pretrpeti jih po treba. "Povem ti, da ne pojdeš od ondod, dokler ne plačaš tudi najzadnjega vinarja." (Luk. 12, 59). Dragi moji! Ko bi se duše v vicah mogle povrniti vsaj za en trenutek na ta svet, veste, kam bi pohitele? K sv. maši. A one ne morejo. Mi smo še pri življenju, mi slišimo tolikokrat zvon, ki nas vabi in kliče k sv. maši, imamo čas, pa ne gremo. Prijatelji, bodite pametni, kakor je bil svetopi-semki hišnik, manjšajte, zbrisujte svoje dolgove, da vam ne bo treba trpeti v večnosti.

Tretji dar božji, ki nam prihaja od oltarja, je **uslišanje naših molitev**. Znano vam je iz zgodbe sv. pisma, kako je moral mladi Jakob pobegniti pred svojim bratom Izavom. Noč ga je prehitela na širokem polju. Jakob je odpravil svojo večerno molitev, priporočil se božjemu varstvu, poiskal si kamen za pod glavo, vlegel se in zaspal. V sanjah se mu je zdelo, da vidi zlato lestev od zemlje do nebes: po eni strani so hodili angeli gori, po drugi so prihajali doli. In ko se je Jakob po noči zbudil, blagoslovil je ta kamen in imenoval kraj "dom božji."

Prijatelji moji, to, kar je videl oče Jakob v sanjah, dogaja se pri nas dejansko pri vsaki sv. maši. Dom božji je naša cerkev. Nebesa so odprta nad oltarjem, in po zlatej lestvi hodijo angeli gori in doli. In kaj

nosijo? Naše pobožne molitve nosijo v nebesa. Naši angeli varhi so, ki z veseljem zbirajo naše zdihljeje, vsak Očenaš, vsako Češčeno Marijo, vsako prošnjo in jo nesejo pred božji prestol. Potem pa prihajajo zopet doli in prinašajo uslišanje naših prošenj.

Zato pa dobro porablajte te pol ure, katero ste pri sv. maši, da angel ne bo hodil praznih rok v nebesa, da morda angel ne bo moral pri Bogu tožiti, da imamo v glavi docela druge misli in skrbi. Dom molitve mora biti naša cerkev pri vsaki molitvi, posebno pa pri sv. maši.

Ko je umirala sv. Monika, v svoji oporoki ni omenila, kak naj bo njen pogreb, kak spomenik naj se ji postavi, pač pa je položila na srce, sinu, sv. Avguštinu, da naj je pri oltarju ne pozabi. Tako tudi mi, prijatelji moji, ne pozabimo baših ranjkah. Darujte tem ubogim Lazarom drobtinice, ki padajo z oltarja pri sv. maši! Prihajajte pogosto k sv. maši! Pregar pravi: Resnica še ni nikogar pripravila v sramoto, miloščina še nikogar na beraško palico, in vsled sv. maše še nikdo ni ničesar zamudil. Te pol ure, ki jo tu in tam med tednom Bogu darujete, za vas ni izgubljeno. Bog je veliki gospod, ki vam bo enkrat vse stoterno povrnil. In če sami ne morete v cerkev, pošljite vsaj svoje otroke, da bodo mesto vas prosili za božji blagoslov. In če ste na polji in slišite zvon z zvonika ob povzdigovanju, dvignite vaša srca k Bogu, poklonite se Kristusu Gospodu!

Nikoli pa naj ne mine nedelja, naj ne mine zapovedan praznik, da ne bi bili pri sv. maši. Vidite, dan ima štiriindvajset ur, teden jih ima stooseminšestdeset. Vse nam je dal Bog, da delamo, da si pridelamo vsakdanji kruh, da si preskrbimo pozemsko srečo in blagostanje. Toda eno uro vsaj od celega tedna darujemo Bogu in pojdemo v cerkev. Je li to tako mnogo, kar zahteva od nas Bog? Je li to res tako težko? — Glejte, kako težko greši ta, kdor ne gre ob nedeljah in praznikih k sv. maši. Izgovor seveda ljudje lahko

najdejo, kakor so ga našli povabljenici v današnjem evangeliju. Toda ne pozabite, da pri Bogu taki izgovori ne veljajo nič, da se bo izpolnila njegova grožnja: “Resnično vam povem, da nobeden od teh, ki so bili povabljeni, ne bo okusil moje večerje.” Amen.

TRETJA NEDELJA PO BINKOŠTIH.

(Praznik Presv. Srca Jezusovega.)

Eden vojakov pa je odprl s sulico njegovo stran. — Jan. 19, 34.

Če koga zadene kaka nesreča ali ga tlači kaka skrb, kaka žalost, zateče se k materi, da bi materinemu srcu potožil svoje težave, se ob njenem srcu razjokal in od njenega srca zadobil tolažbo. Žalibog mati ne more vedno pomagati, ne more vedno potolažiti — le premnogim izmed nas odšla je mati že v večnost, njeno zlato srce razpadlo je v prah.

Mi vsi pa imamo Srce, k kateremu se lahko vedno zatekamo, katero nas lahko vedno potolaži, ki nas lahko upokoji v vsaki nesreči — to je Srce Gospodovo, Srce našega Odršenika Jezusa Kristusa.

Danes praznujemo praznik Presv. Srca Gospodovega, in o tem Srcu hočemo danes premišljevati.

V litanijah Presv. Srca Jezusovega molimo: “Srce Jezusovo, s sulico prebodeno, usmili za nas!” In to je, kar označuje evangelist Janez v svojem evangeliju z besedami: “Eden vojakov pa je odprl s sulico njegovo stran.

Prebodeno Srce Jezusovo, to bo predmet našega današnjega premišljevanja; vsaj nam ravno s tem prebodnim Srcem Kristus tako mnogo podaja!

* * *

Sv. evangelist Janez, ki je stal pod križem, ko je Kristus umiral na njem, poroča nam o prebodenju Srca Gospodovega. “Eden vojakov je s sulico odprl njegovo stran, in brž je vun prišla kri in voda.” Bila je to huda rana, zadana mrtvemu telesu Gospodovemu; prebodeno je bilo tudi njegovo srce.

Zakaj pač je bilo prebodeno? Zakaj je pripustil Gospod i to poslednjo rano svojemu mrtvemu telesu?

Trije vzroki so, ki vam jih hočem razložiti. Zgodilo se je to v potrjenje vere, v dokaz ljubezni in v znamenje, da je nam vsem odprt vstop k temu Srcu.

1.—Zgodilo se je to v potrjenje vere.

Kaj je učil Gospod sam o sebi? Da je Sin božji . . . “In mi smo verjeli in spoznali, da si Kristus, Sin božji, priznali so apostoli po sv. Petru.

V potrjenje tega nauka delal je Kristus čudeže. Zadnji, največji čudež pa, da je Sin božji, je nam podal s svojim vstajenjem od mrtvih.

Od mrtvih je vstal! S tem se je pokazal gospoda življenja in smrti, pokazal se je vsegamogočnega Boga, pokazal se je Sina božjega!

Tega Kristusa, Sina božjega, pa so vedno napadali. Že za časa njegovega življenja napadali so ga farizeji in pismouki, napada ga svet še danes, brezverci bi radi zatrli resnico, da je Sin božji. Zato pa, ker je Kristusovo vstajenje od mrtvih največji dokaz za njegovo božanstvo, bi pa radi zatrli dejstvo, da je v resnici od mrtvih vstal.

Na kak način pa? Kratkotomalo trdijo, da Kristus na križu sploh ni umrl, ampak da je padel samo v omedlevico in da so takega pokopali; v grobu pa je prišel zopet k zavesti in pobegnul.

Kaj naj, prijatelji moji, na tako neumno trditev odgovorimo?

Ni treba mnogo besedi. Odprimo samo evangelij sv. Janeza, ki je stal pod križem, ko je visel na njem Gospod, in bil priča vsega, kar se je godilo. In ta priča pravi: “Ko je tedaj Jezus vzel kisa, je rekel: Dopolnjeno je! In je glavo nagnil in izročil duha.” (19, 30.)

Je li bila to samo navidezna smrt?

Glejte, in tu pride to, kar praznujemo danes: Prebodeno Srce Gospodovo!

S Kristusom so križali istočasno tudi dva razbojnika; zgodilo se je to v petek pred velikonočno soboto. Velikonočna sobota pa je bila velik

židovski praznik, in ta dan trupla mrtvih niso smela viseti na križu. Zato so Judje prosili Pilata, da bi dal zlomiti kosti križanih, da bi se pospešila smrt in da bi jih mogli pokopati. Pilat je to dovolil. In vojaki so začeli s težkimi kiji udrihati po še živeži razbojnikov; ko so pa prišli do Kristusa, so videli, da je že mrtev. Niso mu torej zlomili kosti kakor razbojnikom. Eden izmed vojakov je pa vendar le nekaj storil. Pristopil je k Jezusu, dvignil sulico, jo potisnil in prebodel Gospodovo stran. Rimska sulica je bila na koncu jako ostra in ozka, globoko je porinil vojak sulico v Gospodovo stran, in tako prebodel njegovo Srce. "In je vun prišla kri in voda", dostavlja evangelist.

Vidite, dragi moji, ko bi tudi Kristus ne bil mrtev, ta rana, to prebodenje srca bi ga bilo gotovo umorilo.

Sv. evangelist Janez opisuje to tako važno reč in dostavlja k temu: "In kateri je videl, je pričal in njegovo pričevanje je resnično; in on ve, da govori resnico, da tudi vi verujete." (19, 35.)

Zakaj je pripustil Gospod, da je bilo njegovo Srce prebodeno? Podati je bilo treba s tem dokaz za njegovo božanstvo. Dokaz namreč, da je bil v resnici usmrčen, in da se je, ko je vstal od mrtvih, pokazal gospoda življenja in smrti, Sina božjega, kakor se je vedno imenoval sam, kajti edino le Bog je gospod nad smrtjo.

2.—Drugi vzrok, zakaj je pripustil, da je bilo prebodeno njegovo Srce, je, ker nam je hotel pokazati svojo neskončno ljubezen.

Iz ljubezni do nas je prišel Kristus na svet. Spolnil je s tem besede današnjega evangelija: "Kateri izmed vas, ki ima sto ovac in izgubi eno, ne pusti devetindevdesetih v puščavi in ne gre za to, ki se je izgubila?"

Iz ljubezni do nas se je daroval na križu. Pomislimo, kaj je daroval: Svoje telo in svojo kri.

Pomislimo na telo! Vse je bilo strašno ranjeno; glava s trnjem kro-

nana, usta razbita, ramena in ostalo truplo vsled strašnega bičanja vse razmesarjeno, tako da je viselo meso in se videle gole kosti, roke in noge pribite na križ. Vse to je trpel Kristus iz ljubezni do nas. Vendar nekaj še ni bilo do krvi ranjeno, in to je bilo njegovo Srce. In to je moralo biti prebodeno, da bi mi videli njegovo ljubezen.

Daroval je za nas svojo kri. Curkoma je tekla pri bičanju, tekla, ko so ga kronali, curkoma tekla, ko je visel na križu. A vsa vendar še ni bila iztekla. Truplo Gospodovo bilo je že mrtvaško-bledo; je li morda že vsa kri prelita? Ne, ni še bila; še so kapljice v njegovem Srcu. Zato je pripustil Gospod, da je bilo še to prebodeno, da je zadnjo kapljico krvi za nas daroval.

Glejte, kako neskončno nas je ljubil!

3.—In tretji vzrok, zakaj je pripustil, da je bilo prebodeno njegovo Srce, je, da bi mi vsi imeli vstop k temu Srcu.

Veliki cerkveni učenik, sv. Avguštin, opozarja na posebno reč. Ko pripoveduje evangelist Janez o prebođenju Gospodove strani, opisuje to tako-le: "Jeden vojakov je odprl njegovo stran." Sv. Avguštin k temu dostavlja: "Evangelist govori tu s posebno izbranimi besedami; on ne pravi: "prebodel", "ranil" njegovo stran, ali kaj podobnega; evangelist pravi: "odprl je njegovo stran!"

Odprl — odpira se nekaj v znamenje, da je tam prost vstop. Sv. Avguštin pristavlja: Odprla so se vrata k Srcu Gospodovemu. In podobno pišejo drugi cerkveni učeniki. Sv. Bernard navdušeno pravi: "Zato je bila tvoja stran prebodena, da se je nam odprl vstop; zato je bilo tvoje Srce ranjeno, da bi mogli mi v tebi prebivati."

Prijatelji moji, Srce je bilo prebodeno, da bi tudi mi mogli v njem prebivati. V tem Srcu Gospodovem je prostora dovolj za nas vse. Naj nikdo ne reče: Sem prevelik grešnik, za mene tam ni prostora." Poslušaj, prijatelj moj, kaj govori Kristus: "Pridite k meni vsi, ki ste ob-

teženi, in jaz vas oživim." Pridi, prijatelj moj, pritisni se k temu Srcu, idi v to Srce! Gospod sam te vabi in kliče: Jaz te oživim! Kako srečen, kdor more prebivati v tem Srcu!

Sv. Bernard pravi tako krasno: "Kdo ne bo ljubil tega svetega Srca? Kdo ne bo daroval in posvetil temu Srcu, ki nas je tako goreče ljubilo, svoje ljubezni? Da, mi bomo ljubili to Srce . . . mi bo prišli k tebi in radostno vzklikali: "O kako dobro je prebivati v tem Srcu!"

Prijatelji moji, ravnajmo se po teh Bernardovih besedah! Ravnajmo se, pojdimo, zatecimo se k Srcu Gospodovemu, pa bomo srečni!

Naj končam današnje premišljevanje s prošnjo litanij: "Srce Jezusovo, s sulico prebodeno, usmili se nas! Amen.

ČETRТА NEDELJA PO BINKOŠTIH.

Nikar se ne boj! Odslej boš ljudi lovil. — Luk. 5, 10.

"Nikar se ne boj! Odslej boš ljudi lovil!" To so bile Gospodove besede Petru, ko je ta zajel ogromno množico rib in ves prestrašen padel k nogam Gospodovim. "Ljudi boš lovil!" S temi besedami je označil Gospod Petrov apostolski poklic: da bo oznanjal božjo besedo, da bo s svojimi pridigami pridobival ljudi za nebesa.

In kar je Gospod Petru ukazal, to je Peter storil. Takoj, ko so apostoli prejeli sv. Duha, pridigal je Peter v Jeruzalemu in s svojo pridigo spreobrnil nad 3000 ljudi. Podal se je potem na apostolska potovanja, oznanjal božjo besedo Judom in poganom, neštete množice je pridobil za Kristusa in njegovo cerkev.

Prijatelji moji, to, kar je delal Peter, to delajo še vedno učenci Gospodovi, namreč škofje in duhovni. Ko je Kristus poklical ribiča Simona sina Jonovega in njegovega brata Andreja za svoja učenca, jima je rekel: "Pojdita za menoj in naredil bom vaju ribiča ljudi!" (Mat. 4, 19). Te besede veljajo o vsakem škofu in o vsakem duhovnu. Škofov je danda-

nes okoli štirinajst sto po vesoljnem svetu, okoli 360.000 duhovnikov; ti vsi oznanjajo božjo besedo, vsi pridigujejo. Vsi razprostirajo svoje mreže s svojim učenjem. Toda kakšen je uspeh?

O tem vprašanju premišljajmo danes. Kakšen je uspeh pridig? Odgovorim vam kratko: 1.—za nekatere pridigujemo zastonj; 2.—pri nekaterih je uspeh videti, in 3. pri nekaterih ostane ta uspeh skrit.

* * *

Mi duhovni pridigujemo. Ne pridigujemo pa, ne učimo svojih naukov, ampak božje nauke. "Niste namreč vi, ki govorite, ampak duh vašega Očeta, kateri govori v vas." (Mat. 10, 20). In vendar moramo priznati, da je uspeh prav majhen. Sv. Janez pravi v svojem 1. listu: "Ves svet je v hudem postavljen" (5, 19), in te besede veljajo dandanes posebno. Malo uspeha imajo naše pridige; ko bi to ne bilo tako, ne bilo bi toliko zlega na svetu. Pri nekaterih, pravim, nimajo naše besede nikakega uspeha, nikakega vpliva. Ali sploh božje besede ne poslušajo, ali če jo slišijo, na nje ne vpliva; lahko rečemo o njih, kakor pravi Kristus Gospod (Mat. 13, 13): "Poslušajoč ne slišijo." Kaj je vzrok? Najdemo ta vzrok v Gospodovi priliki, da je naše pridiganje kakor ribji lov. "Naredil bom z vas ribiče ljudi", je rekel Gospod. Morje je svet, ribe so ljudje, kakor je napisano pri proroku Habakuku: "Naredil boš ljudi kakor morske ribe" (1, 14). Sedaj pa pomislite, kaj se godi, če ribič razprostre svoje mreže in lovi ribe. Mreža se spusti v vodo in potem se vleče. Sedaj se zgodi dvoje: Nekatere ribe plavajo čisto pri vrhu vode; ker je mreža spuščena precej nizko, ribe preplovejo mrežo. Tako je z ljudmi. Nekateri silijo na vrh, se zavišujejo nad mrežo, to je nad pridigo, zato božja beseda pri njih nima uspeha; so prevzetni, ošabni, imajo svojo modrost za večjo ko Kristusov nauk, zato jih božja beseda za Kristusa pridobiti ne more. Koliko je takih ljudi! Že Kristus se je tako godilo: Farizeji in pismarji

so prevzetno rekali o Kristusu: Kaj, ali ni iz Nazareta? Kaj neki more le iz Nazareta priti? Poviševali so se nad Kristusa, njegove besede niso hoteli sprejeti. Učili so apostoli, pogosto naleteli na napuh in odpor poslušalcev. Epikurejci in Stoiki so vpili proti apostolu Pavlu: "Kaj hoče ta kvasač povedati?" (Dej. Ap. 17, 18). In tako se godi še dandanes. Duhoven pridiga, pa se najdejo glave, ki hočejo biti modrejše, učenejše, pametnejše ko duhoven. Pri takih duhovnova beseda nima uspeha. To so ribe, ki plavajo pri vrhu. 2. Druga vrsta rib se pa zadržuje na dnu ribnjaka. Na dnu se skrivajo, žive v blatu. In ker mreža do dna ribnjaka ne doseže, se te vrste ribe ne daje vjeti. Podobno je z ljudmi. Nekateri se valjajo v blatu raznih strasti, duše takih nesrečnežev mreža božje besede ne doseže, pridiga nima nikakega uspeha. To so ti, o katerih govori apostol Pavel (Filip 3, 18): "Mnogi hodijo, o katerih sem vam večkrat pravil, in o katerih sedaj s solzami pravim, da so sovražniki Kristusovega križa, njihov konec je poguba, njihov bog je trebuh."

Nobenega uspeha torej! To je žalostno! Tu veljajo besede, ki jih je napisal prerok Izaija: "In žalovali bodo ribiči."

Pridiga pa ima tu in tam le uspeh. Pri nekaterih je to očitno videti. Glejte, prvi ribič, apostol Peter, je prejel sv. Duha, razprostrl je svojo mrežo v Jeruzalemu; govoril je o Kristusu križanem, od mrtvih vstalem. Njegova pridiga je imela uspeh: "Ko se pa to slišali", beremo v Dejanju apostolskem (2, 37), jih je v srce zbudilo, in so rekli Petru in ostalim apostolom: Kaj naj storimo možje, bratje? Peter pa jim je rekel: Spokorite se in slehern izmed vas naj se da krstiti v imenu Jezusa Kristusa." In dalo se jih je krstiti okoli 3000. Iz življenja sv. Antona Padovanskega beremo, da je imel enkrat v Padovi nad 30.000 poslušalcev. In ko je končal pridigo, so padali na kolena in ga prosili, da bi jih izpovedal; sovražniki so se obje-

mali, odpuščali drug drugemu, obljubljali popraviti storjeno škodo. Glejte, viden uspeh božje besede! In tako se godi še dandanes! V tej ali oni župniji se je vršil sv. misijon. Smrtni sovražniki si podajajo v spravo roke; malomarni in mlačni hodijo redno k službi božji in prejemajo sv. zakramente; dano pohujšanje se je popravilo! Vidite, viden uspeh pridige, božje besede!

Pri nekaterih ostane pa uspeh skrit. Opozorim vas v prvi vrsti na Devico Marijo, da bote to razumeli. Sv. pismo pravi o nji pogosto: "Marija pa je hranila vse te besede in jih je premišljevala v svojem srcu" (Luk. 2, 19; 51). Tako je še dandanes pri mnogih. Poslušajo božjo besedo. Mi ne vemo, ali ima pri njih božja beseda kak uspeh. Zdi se nam, da zastonj pridigamo. In vendar pa da božja beseda na rodovitna tla, nam se niti ne sanja, kedaj se je seme božje besede prijelo. To je skrit uspeh.

Bral sem enkrat o nekem starem duhovnu — je li bila to resnica, ali je samo pripovedka, nima pomena,— da je dočakal svoj zlati jubilej v eni in isti župniji. Kot novoposvečen duhoven je prišel tja, ostal tam kot župnik in preživel tam 50 let. Jubilej se je imel slovesno slaviti, in starček-duhoven se je spominjal dela svojih 50 let. Težila ga je misel, da je bilo morda vse njegovo delo zastonj. Celih petdeset let je pridigoval, pa nikakega uspeha ni videti. Zastonj je razprostiral svojo mrežo. Na predvečer svojega jubileja je šel v cerkev molit; starček, slaboten, je pri molitvi zaspal. In tu se mu je zdelo, kakor da bi se cerkvena vrata odprla, kakor da hite množice ljudi v cerkev. Poznal je enega za drugim, bili so njegovi župljani, katere je že davno pokopal. Drug za drugim stopa k njemu in se mu zahvaljuje. Hvala vam, častiti gospod, pravi eden. S svojimi pridigami ste ohranili mojo vero, obvarovali me, da nisem kljub slabim tovarišijam odpadel. Hvala vam, gospod, prišel je drugi; vaša beseda me je potegnilla iz grešne priložnosti, v kateri bi

bil sicer poginil. Hvala vam, gospod, prišel je tretji; vaša beseda me je spravila z mojim sovražnikom, da sem mu odpustil. Hvala vam, gospod, prišel je četrti. Vaše besede so me potolažile, ko sem hotel obupati; tisočera vam hvala. In tako so se zahvaljevali drug za drugim. V

tem se je probudil starček. Kaj je to? Kako čudne sanje o mojih župljanih? Menda vendar le nisem pridigoval zastoj? Ni bilo videti uspehov, ali bili so vendar! Hvala Bogu! Na tihem dozoreva sad, v večnosti bo spravljena žetev v žitnice!

Prijatelji moji! Tuđi v naši cerkvi se razprostira mreža k ribolovu, oznanja se božja beseda. Toda kakšen pa je uspeh? Ne vem in ne morem vedeti, ker v vaše duše ne vidim. Imam eno samo željo: Da bi bil uspeh obilen, da bi moje besede obrodile stoteri sad. Amen.

Konrad Bolanden:

Šentjernejska noč.

Zgodovinski roman.

Prosto preložil:

Rev. J. C. Smoley.

V UJETNIŠTVU.

Proti večeru naslednjega dne je prišel Hugo Riviere v Ribaux, vas, koje prebivalci so skupno s Hugeno-ti napadli Dubourg in ga zažgali. Vladala je grozna razburjenost med kmeti. Stali so v posameznih gručah pred hišami, možje po večini tiho, ženske pa v jako živahnem razgovoru. Tu in tam je bilo slišati kako kletvino na Filistejce in papiste. Riviere je opazil, kako so vsi pričeli kazati na njega, kako se je pri pogledu na njega pričel dvigati srd med njimi.

"Vidite ga, tu je Coligny-jev poročnik", je rekel očitaje nekdo v gručici. "Ko bi bil včeraj ostal pri nas, bi se nesreča ne bila zgodila."

Markez je obstal in poklical moža, ki je to rekel, k sebi.

"Kaj pa je, prijatelj? Kaka nesreča pa se je zgodila včeraj?"

"Nesreča, za katero ste vi odgovorni", odgovoril je jezno kmet.

"Jaz? Kako to?"

"Ker ste nas vi pustili, ko so prišli Filistejci s svojim Golijatom na nas. Nas je bilo več kot devetsto, toda naših devetsto suknenih jopičev ni bilo tako trdnih, kakor bi bila vaša železna oprava pod udarci jeklenih Filistejcev. Vi bi bili z va-

šimi hlapci v oklepih lahko preprečili vso nesrečo."

"Potemtakem so vas papisti napadli?"

"In še le s kako silo! Kaj takega se še ni pripetilo od Golijatovega časa, mi pa nimamo nobenega Davida. Ravno smo končali petje vojnega psalma, ravno smo pričeli metati dračje v grajski jarek, kljub temu da nam je rekel predikant, da mu je njegov duh razočel, da je obilo oboroženih hlapcev in topov in možnarjev v gradu. Radi tega, je dejal, da naj počakamo, da se stemni. Toda, kaj smo se mi zmenili za hlapce in topove! Nam bi bilo kaj lahko preplezati zidovje. Papisti naj bi bili vžgali svoje topove in možnarje, v drugo bi jih ne bili več mogli basati, tako hitro bi bili lahko obračunali z njimi. Naenkrat pa prihite naši čuvaji in nam povedo, da prihajajo papisti na konjih, malo sicer, toda sami vitezi. Naš Samuel Caleb nam je svetoval, da naj jo s plenom hitro odkurimo, ker za boj z vitezi v jeklenih opravah vendarle nismo pripravljeni. Svet je bil pameten, nam pa ni ugajal, ker nismo marali pustiti zlata, srebra in drugih dragocenosti, ki so ležale v gradu kar na kupih. Zažgati smo hoteli

papistu Dubourgu njegov grad, pobiti vse, kar je živega v gradu, plen pa odnesti. Naenkrat smo videli prihajati Filistejce, — dvainpetdeset vitezov. Kaj lahko jih je bilo šteti. Jahali so prav počasi čez polje. Na čelu jim je bil orjak, pravi Goliat, z rudečo perjanico in sulico, ki je bila debela in dolga kakor kako drevo. Konj je imel glavo, vrat in prsa v jeklu, sam pa je sedel na konju, kakor da bi bil vlit iz železa. Papisti so kratko postali na gričku in gledali na nas. Potem so šli dalje in nekoliko bližje nas zopet postali. Ker jih je bilo samo dvainpetdeset, nas pa devetsto, ker so vedno postajali in se le po malem premikali naprej, smo mislili, da se boje pred nami, in nikomur ni prišlo na um, da bi bežal. Bili so morda še kakih štiristo korakov od nas oddaljeni, ko so zopet obstali. Vsak je porinil svojo sulico v zemljo in jo pustil tčati. Kakor bi zabliskalo, zagrabil je vsak za svoj meč. Tu je zakričal naš poveljnik Juda: "Bratje, Gospod je zaslepil te Filistejce in jih dal v naše roke! Zatrobi v pozavno: Naprej!" Zadonele so naše trobente. S sekiram; in sulicami smo jim drli naproti, da bi nam nikak Filistejce ne ušel. To je bilo neumno, to smo

kmalu videli. Golijat je dvignil svoj meč, kakor da bi hotel preklati nebo, zavihtel ga krog sebe, in sedaj se je pričel boj. Kakor železen zid naskočila nas je dolga vrsta, — bilo je ravno tako, kakor če drve divji jezdec v pšenično polje. Ko bilke so padali kmetje pod udarci jeklenih vitezov. Dolgi meč, ki ga je vihtel Golijat, je kar kosil kmete. Kaj so izdali naši udarci? Nič! Jekla in železa niso mogli prodreti.

Klali in pobijali so nas nekaj časa z lahkoto in spretnostjo, kakor da brijejo norce z nami. Ko bi bili mi dali Golijatu dosti časa, on bi nas bil sam vseh devetsto poklal, ležali bi bili vsi kakor snopovje na polju. Pa nismo čakali, začeli smo bežati, in bližnji gozd je bil naša sreča in naša rešitev, sicer bi ne bil nikdo ostal živ. Nad tristo je mrtvih, samo iz naše vasi jih manika šestintrideset mož in fantov. Tako se godi, končal je mož svoje poročilo, "če ne poslušamo Samuela Caleba, iz katerega govori duh božji."

Markez je pazno poslušal kmeta; njegovo pripovedovanje zanimalo je tudi okoli stoječe.

"Prijatelj", rekel je Riviere, "iz tvojega pripovedovanja sklepam, da ste imeli opraviti z najhrabrejšim vitezom in najmočnejšim možem Francije, s Henrikom Lotarinškim, poglavarjem Gizov. Če je temu tako, potem bi tudi jaz ne bil mogel ničesar pomagati. Proti Balafrovim udarcem bi bila moja železna oprava ravno toliko izdala kakor vaši sukneni jopiči."

Riviere se je podal s svojimi hlapci na dvorišče bližnje gostilne. Zabušenost in čudna tišina velike gostilne se markezu nikakor ni zdela čudna, poznal je duha in enostranost kalvinizma. Vas Ribaux je bila strogo kalvinska; kalvinizem pa svojim priveržencem ni samo prepovedal šumečih zabav, živih barv v obleki, plesa in vina, on je kaznoval ženske z izobčenjem, še so si lepotičile obraz, kaznoval je z izobčenjem tudi plesnega učitelja.—V tem oziru se je francoski protestantizem

dokaj ločil od nemškega. Luter sam ga je rad potegnil, rad je pil iz globokih in širokih bokalov, posebno pa je imel rad torgavsko pivo; svojim vernikom je priporočal vino in drugo telesno uživanje. Čmeren duh kalvinizma pa je zabranjeval vsako še tako nedolžno veselje, vsako veselo družbo, nekaj, kar nahajamo zopet pri angleških puritancih. Zato nikake godbe, nikakih veselih družeb, gostilne prazne, čmerikavi obrazi povsod po mestih in vaseh, kjer so prebivali Hugentotje. Ko je skočil Riviere iz sedla, prihitel je gostilničar poln radosti, da se bo dalo enkrat zopet nekaj zaslužiti.

"Danes bomo ostali tu", je rekel gostilničarju, ki se mu je neprenehoma do tal priklanjal. "Imate li za me kako prijazno sobico, za moje hlapce pa kako dobro jed in dobro prenočišče?"

"Vsega dovolj, milostni gospod! Prestora dovolj za vaše hlapce izvrstna soba za vašo milost, izvrstna jedila, in dobro staro kapljico!"

Beseda "kapljica" se mu je prav natihoma izmuznila iz ust; boječe je pogledal okoli sebe, tako da se Riviere ni mogel zadržati smeha.

"Prinesite mi takoj vrč vaše starine; sem jako žejen in utrujen. Prinesite tudi kaj za zobe, od jutra še nisem imel ničesar v ustih."

Podal se je v svojo sobo, ki je bila jako čedna in snažna. Sluga je položil telečjak na mizo in pričel jemati oklep raz njega. Ko je snel čelado, prikazal se je mladeniško-lep obraz. Jeklene plošče je zamenjal z žametasto obleko; na mizo je položil sluga rudečo čepico z belim perjem. Mladji plemič je stopil pred zrcelo, poravnal si hitro lase in sedel k mizi, na katero je gostilničar nanosil svinjine, kruha, surovega masla in vrč vina.

"Kam pa naj to denem, plemeniti gospod?" je vprašal sluga, držeč težak usnjen pas za denar v rokah.

"Spravi ga zopet v telečjak, skrij ga v ono malo skrinjico in potegni ključek iz nje. Danes moram obiskati še predikanta. Ti pojdeš z me-

noj in vzameš vrečico za denar seboj. Upam, da je posnemal svoje stanovske tovariše in zamenjal bakren denar za zlato in srebro, da ne bo treba take teže vlačiti seboj."

Sluga je nesel opravo ven, da bi jo očistil, mejtem ko se je njegov gospod mastil pri jedi in pijači. Ravnokar je končal in se pripravljal da gre na svoje delo, ko so se odprla vrata in je vstopil Habakuk, Autremontski predikant. Že zunanost preoblečenega norca je kazala, da njegova vest ne bo razveseljiva. Bojazen in bol je pačila njegov obraz. Ko je zapazil Hugona, se je pa takoj razveselil. Z veselimi vzklikom je pozdravil markeza.

"Hvala Bogu, da ste vi tu! Sečaj bo vse dobro! To je naša rešitev."

Riviere se ni malo začudil, ko je zapazil pred seboj spremljevalca gospičice, o kateri je mislil, da je na varnem doma, in s katero se je včeraj celi dan bavila njegova domišljija.

"Odkod pa prihajate? Kdo je rešen?" vprašal je poročnik kar v eni sapi.

"Rešena je grofica po rodu in kraljica po krasoti", je odgovoril norec, ki bi bil kmalu pozabil, da moraigrati ulogo precikanta.

"Grofica Blanka?" zaklical je markez in skočil iz sedeža. Obledel je ko stena.

"Sedite, milostni gospod, in me mirno in potrpežljivo poslušajte. Opraviti imamo namreč z jako zvitim lopovom", odgovoril je Habakuk, ko je videl, kako se je mladi mož razburil. "Najprej poslušajte, kako stvari stojijo, potem pa napravite načrt, namreč načrt za rešitev!"

"Govorite vendar za božjo voljo!" je silil Hugo. Njegov obraz je hitro menjaval barvo, za hip je zarudel ko roža, za hip bil zopet bled ko stena.

(Dalje prihodnjič.)

Glasnik ženskih društev.

H. B.

Materen večer.

Že zadnjič, ko so sinovi priredili svojim očetom lepo vspeli večer, o katerem smo obširno poročali, so tudi hčerke sklenile, da bodo svojim materam priredile tak večer. V nedeljo, 21. maja so svoj načrt izvršile. Po šmarnicah se je zbralo v cerkveni dvorani lepo število mater, društvo krščanskih mater menda polno številno, da sprejmejo od svojih dobrih hčerk očitno zahvalo za vso ljubečo skrb, ki so jo imele zanje, predno so jih tako vzgojile, da jih je Marija sprejela pod svojo zastavo.

Ko so mamice posedle okrog miz, ki so jih hčerke z vsemi mogočimi sladkarijami obložile, je nastopila naša vzorna prednica deklinške Marijine družbe, učiteljica Miss Mary Kremesec, jih v imenu vseh svojih tovarišic prisrčno pozdravila, ter se jim zahvalila za vso ljubezen in skrb, ki so jim jo doslej obračale, obenem se je, ravno tako v imenu vseh, še znanprej priporočila njih nesebični ljubezni in skrbljivosti. Bel nagelj, ki ga je dobila vsaka mati na svojem prostoru, naj bi predstavljal čista srca hčera, ki so gotovo materi najlepše plačilo za njen trud.

Nato je dobil besedo Rev. Hugo Bren, ki je pojasnil namen in pomen tega večera. Namen maternih večerov, kakor je nocojšni, tako nekako je izvajal, ni oficieren. Ni, da bi se materam dajal kak stanovski poduk, kakor se to godi mej misijonom. Tudi ni kak na pol oficieren večer, kakor so bili v stari domovini tako imenovani roditeljski večeri, ki so se za dnja leta začeli prirejati od vzgojiteljev in vzgojiteljic, na katerih se je marsikaj dobrega sprožilo glede enotne vzgoje mladine, doma in v šoli. Pri stanovskem govoru ima samo misijonar besedo. Na roditeljskih večerih ima glavno besedo pre-

davatelj oz. predavateljica. V debato na koncu se le bolj korajžni vtikajo, kar pa ženske v takih slučajih navadno niso. Tako tudi te večere bolj ali manj tlači oficielna mora. Te more se morajo naši večeri kolikor mogoče otresti, ako hočejo doseči namen, ki ga imamo mi z njimi pred očmi. In ta namen je: sina zopet približati očetu, hčerko materi.

Potrebno je to, tu v Ameriki veliko bolj, kot v starem kraju. Vzemimo samo razmerje hčerke do matere. Tu hčerka od daleč ni tako, bi rekel, zraščena z materjo, kakor je v starem kraju. Tam skupaj plevejo, skupaj okopavajo, skupaj žanjejo, skupaj kramljajo po cele dneve. Tako dobi hči nehote in nevede poteze in duha matere, je tako rekoč njena najvernejša fotografija. Tako so me rajna mati učili, pravi pogosto kot mlada žena, tako delam jaz, tako bodo delali moji otroci. To tesno in prisrčno razmerje mej hčerko in materjo, je hčerki v letih, ko najbolj potrebuje izkušene svetovavke, najmočnejša opora. Tu v Ameriki se na tako prisrčno razmerje redko nalleti. Deloma so tega krive čisto drugačne socialne razmere. Morda morate obe, mati in hčerka, v tovarno. Morda sti le par ur na dan skupaj, ali niti toliko ne. Tako se nekako odtujeti druga drugi. Hčerka postane prehitro samosvoja, a jo žalibog tudi mnogokrat po samosvoje zavoziti, včasih za celo življenje. Materi pa borba za vsakdanji kruh in časno prihodnjost otrok le prerada vbije zavest, da je v prvi vrsti dolžna jih dobro vzgojiti in jih tako vsposobiti za življenje vojsko. To so gotovo nezdrave socialne razmere, ki so marsikateremu dekletu v pogubo in marsikateri materi v žalost. Eno izmed sredstev, tem nezdravim raz-

meram odpomoci, ter mater in hčerko zopet zblizati, so taki-le večeri kakor nalašč. A res taki, kakor smo jih zamislili mi, ne oficijelni, ampak kar moč domači. Na maternem večeru, kakor je nocojšni, naj bi hčerke nastopale in dajale duška svoji ljubezni in hvaležnosti napram svojim materam. Saj za mater ni lepšega plačila za vse žrtve, ki jih je imela s svojim otrokom, predno ga je spravila na noge in h kruhu, kakor je otrokova hvaležnost. Če vidi, da otrok pripozna njen trud zanj, pozabi na vse noči, ki jih je prečula ob njegovi postelji in vse skrbi, ki jih je imela z njim. Še enkrat bi čala vse to skozi, za samo to plačilo iz njegovih ust. In če je zahvala najboljše priporočilo, potem je otrokova zahvala materi ne samo najboljše priporočilo, ampak tudi najmočnejše bodrilo zanj, se znanprej še z večjo ljubeznijo žrtvovati za svojega otroka.

Na deklinškem večeru, ki ga bodo gotovo matere v doglednem času svojim hčerkam priredile, naj bi pa nastopila ena ali druga mati. V tonu domačega kramljanja naj bi povedla dekleta na križevno pot, ki jo mora prehoditi mati, prečno vzgoji krepko dobro hčerko. Jaz mislim, da bo tak priprosti popis življenja in trpljenja ene matere na hčerke boljše vplival, kot tri naše pridige o četrti božji zapovedi. Prej kot nam, bodo njim verjele, da imajo v njih največje dobrotnice, najboljše svetovavke in najčujnejše angele varuhe, ki pri vseh svojih naukih, opominih in svarilih ne iščejo družega, kot njih pravo srečo, kateri so pripravljene žrtvovati celo svojo lastno. Hčerka, ki bi se ob taki fotografiji materine nesebične ljubezni do sebe, ne ogrela v novi ljubezni do svoje

mamice in se je zopet tesneje ne oklenila, bi morala biti že precej pokvarjena.

Ko bi tako hčerke materam in matere hčerkam dale úška svoji hvaležni oziroma skrbeči ljubezni, naj bi se pa razvila čisto domača priručna zabava hčerke s hčerko in matere z materjo. Mater more prav razumeti le mati, samo mati more biti za Simona materi, ki ji pomaga križ nositi, če že ne drugače, vsaj s tem, da sočutno poslušá njeno povest o križevem potu, ter jo popelje še na svojo križevo pot. Saj je tudi mejsebojno izmenjano trpljenje lažje. Hčerke bi se pa mej seboj pomenile, kaj je eni ali drugi mama rekla, kako je bila huda, če je ta ali ona nepremišljeno kam utaknila svoj radovedni nosek. Tako bi ena drugi odpirale oči in pomagale do spoznanja, da je mlad človek res kakor trta, ki potrebuje kola h kateremu je privezana, da ne pade po tleh, ampak se ob njem lepo kvišku vspanja in sladek sad rodi, ki razveseljuje srce. In najmočnejši tak kol je za otroka, posebno za hčer, dobra mati.

Tako nekako je Rev. Hugo Bren razvil svoje misli o namenu in pomenu maternih in dekliških večerov.

Potem so po določenem programu nastopala dekleta s slovenskimi in angleškimi nagovori, ter deklamacijami, ki so se vsa vrtila okrog solnca matere. Vmes so nam jih še pevci in pevke par prav lepih zapeli, da so nam bile razne sladkarije, s katerimi so dekleta opremile mize, še slajše.

Ko je bil program izčrpan, je domači župnik Rev. Kazimir Zakrajšek povzel besedo. Tudi on je poudarjal pomen takih večerov za zблиžanje hčera z materami. Obenem je polagal pričujočim materam na srce, naj pridno agitirajo za svoje društvo, da bodo mogle dekleta pri prihodnjem maternem večeru pozdraviti vse matere, ki še čutijo in delajo s cerkvijo. Da se to zgodi bo seveda treba še veliko dela. Toda vspeh ki smo ga že dosegli vspodbuja k nadaljnemu vstrajnemu delu. Matere pa mladino treba pridobiti in vse je pridobljeno.

Po Rev. Kazimirjevem govoru se je še par mater, ki so rasle z župnijo in njenimi društvi, oglasilo k besedi. Tako Mrs. Nartnik, Mrs. Kremesec, Mrs. Perko. Povedale so nekaj prav zanimivih poročnosti iz početkov župnijskega društvenega življenja. Pri tem

Tudi slučaj, ki ni bil slučaj.

Nekega dne l. 1340. je jezdila skozi monakovska mestna vrata večja družba vitezov, s cesarjem Ludovikom Bavarskim na čelu. Na lov so šli. Pred vrati srečajo staro ženico, ki se je z butaro suhljadi vračala iz gozda. Prostor, žena, prostor, ji je mogočno zaklical cesar. Ženica se je takoj umaknila. Ko je spoznala cesarja, se je tako ustrašila, da je znak padla na svojo butaro. Cesar se je ustavil. Videč vbogo ženico, ki ji je pomanjkanje gledalo iz obličja, ji reče: Žena, nastavi predpasnik! Ko

je to storila, ji je priletelo šest zlatov vanj. Gospod cesar, je ženica vsa zmedena jecala, Bog vam tisočkrat povrni v življenju in na mehki blazini naj enkrat zastane vaše plemenito srce. Ženica je najboljšo mislila. Cesarju pa spominjanje smrti ni posebno dobro delo. Ti mi boš pač težko pripravila smrtno blazino, je malo nevoljen zamrmral, ker upam še nekaj časa živeti! Minilo je sedem let. Cesar Ludvik je zopet jezdil s svojimi dvorjani na lov. V gozdu so se razpršili. Ko je tako

se je ugotovilo, da bomo prihodnje leto obhajali srebrni jubilej župnije, ki ga seveda ne bomo kar tako pustili mimo nas, kakor človeka, ki ga ne poznamo.

Prijeten je bil ta prvi materen večer, vendar mu je nekaj manjkalo. Matere kar niso mogle priti v pravo razpoloženje. Vidno jim nekaj ni bilo prav. Ko se je začela prosta zabava, se je takoj pokazalo kaj. Svoje male so morale doma pustiti. Zdaj se je ena spomnila zdaj druga, da bo treba domov, ker jo otroci skrbe. Tako smo spoznali, da nismo prav naredili, ker smo može pozvali, naj za ta čas malo na otroke popazijo. Pozabili smo, da mati ni vesela, če nima svojega drobiža okrog sebe, najmanj če je obložena s sladkarijami, kakor so bile. V takem slučaju mora najmanj polovico vsega otrok dobiti, drugače še ona nima apetita. Tako smo se pri tem večeru pečarji, v kolikor smo svoj nos vteknili vanj, uredili. Drugič se kapada ne bomo več. Tisti pa, ki hočejo že prvi materen večer imeti first class, naj jim ne pozabijo povedati: Otroke pripeljite s seboj, da se ne boste tako držale kakor bi same nezrele lesnike jedle.

NAŠ STRIČEK

Maple Park, Ill.—

Dragi striček: Ze dolgo časa se pripravljem da bi se oglasila v Vašem kotičku, pa sem zmiraj odlašala, da bi se malo bolje slov. privadila. Sedaj živimo tukaj v Virgil kamor

smo prišli pred 1 mesecem iz Aurora, Ill. Malo mi je dolg čas naj bolj za cerkvijo in šolo tam sem hodila v sesters šolo kjer se mi je zelo dopadlo. Stara sem 8 let in hodim v public šolo v II. razred. In v cerkev imamo daleč 3 mile in slabo cesto tako da ne morem vsako nedeljo k sveti maši. Ave Maria pa rada prebiram sem se že dobro privadila tako da ga razumem za silo kar pa ne mi pa mama raztolmači. Moram končati ne zameriti slabi pisavi ker se še le učim. Vas pozdravljam
Netti Gorentz.

Draga Netti: — Jako je žalostno, da si tako daleč od cerkve. Škoda, da si šla tako daleč. Vendar ti moraš iti tja, kakor gredo stariši. Vendar pa nobeno nedeljo ne pozabi, da je Gospodov dan, da moramo dati Bogu čast, kakor so te dobre Sestre do sedaj učile. Ako mi Bogu ne služimo, Bog nam pa blagoslova ne da. Zato kadar le moreš, gotovo pojdi k maši. Kadar bi pa ne mogla, moraš pa doma moliti mašne molitve, tako kakor bi bila v cerkvi. Pa evangelij prečitaj in pa pridigo iz Ave Maria za tisto nedeljo. Lepo te pozdravljam

Tvoj striček.

Belaire, Ohio. — Dragi striček:—Predpozdravimo vas in mama in ata. Vidim no Vam kaj nadalje pisem Vas prav lepo da se je nas dost nabralo na kornerju. To me prav veseli in pozdravim vse boys in girls na kornerju. Tukaj Vam pošljem 25c stamps ter Vas prosim, da bi mi poslali "Orliča". Rad bi Vam dobil kakšnega navega naročnika pa mi je nemogoče ker tukaj ni nič slovenskih ljudi nam se vsi, trije listi prav dopadejo komaj čakamo da pridejo ko so tako lepe povesti noter. V vsaki prvi petek bom šel za vas k sv. obhajilu. To je vse, kar moram za Vas storiti in za Ave Maria. Vam želim veliko novih naročnikov v vseh treh

listih. Tudi Vam vošimo vesele velikonočne praznike. Z Bogom, dragi Striček.

William Avsec.

Dragi Willie: — Kako si me razveselil, ko mi obetaš tako krasen dar, da boš šel vsaki prvi petek v mesecu za me k svetemu obhajilu. Kako sem res vesel. Bog ti plačaj! "Orliča", mislim, da si že dobil in da ga redno dobivaš, kakor redno pač prihaja iz starega kraja. — Da, na kornerju se nas je pa že toliko zbralo, da smo morali dobiti še en korner, da bo mogoče vsem na vrsto priti. Sedaj imamo "Ave Maria Korner" in "Edinost Korner." Dragi Willie, le še večkrat se oglašite. Te prav lepo pozdravljam

Tvoj striček.

ZAHVALE.

Javno se zahvalim prebl. Devici Mariji ker me je uslišala za kar sem sem jo prosila. V čast Mariji Pomagaj darujem \$2.

Neimenovana, N. Chicago, Il.

Prisrčna hvala presv. Srcu Jezusovemu, Marijinemu in sv. Antonu, ker sem zadobila ljubo zdravje. Pošljem za eno sv. mašo v isti namen in da bi se druga važna zadeva srečno iztekla.

Frances Roitz, Pueblo.

Ker sem že od Božiča jako bolna, kar mi težko dene in nimam upanja, da bi po naravni poti še kedaj ozdravela, se priporočam vsem bravcem Ave Marije v molitev, naj bi mi Bog v svoji vsemogočnosti vrnil ljubo zdravje, ako je tako njegova sveta volja, ako pa ne, da bi mi dal potrpežljivo nositi križ, ki mi ga je naložil, da mi bo v dušni prid. Pošiljam v isti namen za tri sv. maše.

Katarina Strucel, Calumet.

V nevarnosti in boleznih sem obljubila Mariji Prečisti Devici, da se ji bom javno zahvalila v Ave Mariji, če me reši. Nisem zastoj prosila. Prisrčna ji hvala!

R. S., Pueblo, Colo.

Cleveland, Ohio.—Dragi striček: — Tudi jaz bi rad stopil na Vaš corner in se Vam dal spoznati. Jaz sem učenec 4 razreda šole sv. Lovrenca v Newburg; sem 9 let star. — gina. Vaš list Ave Maria zelo rad hodim v šolo k sestri M. Rečitam posebno še dopise od mojih sovrstnikov. Ker se pa ravno približujejo velikonočni prazniki Vam vošim vse najboljše, ker pa Vam, dragi striček, nimam kaj za pirhe dati, bodem na veliko nedeljo sv. obhajilo daroval za Vas! Pozdravljam vse šolarje sv. Lovrenca in Vas, dragi striček, in želim vsem veselo Alelujo. Vam preudani

Ciril Resnik.

Dragi Ciril: — Prav lepa ti hvale za tvoje piruhe za sv. obhajilo, katero si za me daroval. Res sem zelo vesel, da moji boys in girls toliko sv. obhajil za me darujejo. To je moja največja tolažba in srečnega se čutim, otroci, sredi med Vami. Da, Bog naj blagoslovlja vse moje drage boys in girls po celi Ameriki, ki me imajo tako radi! Dragi Ciril, le večkrat mi piši.

Tvoj striček.

Joliet, Ill. — Dragi striček: — Tudi jaz bi se rad približal na vaš korner. Jaz šestem razred in sem dvanajst let star. sem učenec šole sv. Jožefa. Jaz sem v moje prvo pismo. Ako ni kaj prav oprosti sem strežnik in rad strežem. To je stite vas lepo pozdravljam.

Jozef Skulj.

Dragi Jozef: — Vse si prav napisal in pa še tako lepo pisavo imaš, da sem bil kar sevel, ko sem čital. Veseli mi, da si dober deček in rad strežeš pri sv. maši. To je lepo. Prav lepo že pozdravljam

Tvoj striček.

DOSTAVEK.

Da mi je bilo mogoče priobčiti do konca šolskega leta vse dopise, kakor sem naznanil, morali smo prirediti "an overflow meeting" v Edinosti. In sicer so tam nastopili s svojimi dopisi: Anica Pirnat iz Clevelanda, Marie Rozich iz New Dulutha, Frances Bogovič iz Clevelanda, Rozi Intihar iz Dodsona, Mary Markovič iz San Francisco, Bridget Gerchvelanda, Jos. Lekan iz Clevelanda, Mary man iz Forest City, Mary Prime iz CleSprohar iz Eveletha, Mary Zelnikar iz Dulutha, Minn., Annie Plemel iz Grottna, Frank Gnidica iz Pueblo, Max Krolnik iz Graftona, Mayne Vidmar iz Indianapolis, Johnek Požun iz Johnstowna, Mary Paukovič iz Glens Ferry, Marian Križan iz Aurora.

Ako bi katerih teh mojih "darlings" ne čital "Edinosti" in bi ne videl tam svojega dopisa, naj mi takoj piše, pa mu bom poslal dotično številko, da bo videl, da sem res priobčil njegovo pismo.

Od sedaj dalje čez počitnice ne bo toliko pisem, mislim, da bom mogoč zopet vse priobčevati v Ave Maria.

Sedaj Vam pa vošim vesele vacation!

Vaš striček.